

FICHA PARA TRABALLAR O MUSICAL

Con esta actividade traballamos

Coñecer situacións de carencias básicas que sofren outras persoas en saúde e educación.

Procura de solucións aos problemas.

Os valores da solidariedade, o compromiso e a cooperación.

ODS: 3 e 6 ao aparecer, en primeiro lugar, un problema de saúde, relacionado, fundamentalmente, coa auga contaminada e 10, en todo o referente á desigualdade económica que se reflicte e que causa estes problemas.

[Coñece os ODS.](#)

Durará

Unha sesión.

Necesitaremos

Conto ou Vídeo: O Musical.

Ciclos 1,2,3

Consideracións previas

Os auténticos súper heroes deben ter unha serie de capacidades que lles permitan estar pendentes das persoas e resolver os problemas que se lle expoñen. Deben aprender a observar, analizar circunstancias, información, historia, ...

Poden poñer en práctica esas capacidades analizando a información que aparece na historia e sempre, axudar a outras persoas para sensibilizarse do aprendido na historia.

Hai varios ensinamentos importantes que se sacan deste conto:

- É importante sensibilizarse do que sucede no mundo, pero ir máis aló, tentando buscar a nosa implicación en posibles solucións.
- Tomar conciencia daquilo que facemos mal para cambialo.
- Ser conscientes de que ás veces, apoiar a outras persoas, pode supoñernos incomodidades, pero debemos superalas.

Desenvolvemento

Ler o conto ou visionar o vídeo.

Proba de atención (opcional, dependendo da idade da clase)

Ao finalizar, e dependendo da idade da clase, podemos iniciar unha rolda de preguntas para asegurarnos de que comprenderon o seu contido.

Deberán responder se as seguintes afirmacións son Verdadeiras ou Falsas:

- A xente en Haití estaba a enfermarse e morrendo por unha enfermidade chamada cólera.
- As persoas enferman de cólera por non ter auga potable para beber.
- Súper Pepo e a súa cuadrilla descubriron que non podían facer nada para axudar os nenos e as nenas de Haití.
- Lucas púxose moi contento ao escoitar a idea de facer un Musical porque a el encántalle actuar.

- Lucas non puido actuar no Musical porque lle daba moita vergoña, a pesar de que sabía que con iso axudaría aos nenos e as nenas de Haití.

Hai que reflexionar

Reflexionar sobre o contido do conto, a partir de preguntas como estas:

- Cantos personaxes aparecen no conto? Lembrades os seus nomes?
- Que escoitou Pepo na radio que pasaba en Haití?
- Que fixo Pepo ao día seguinte? Que descobre sobre os Dereitos dos nenos e as nenas?
- Por que o cólera afecta as persoas pobre? Coñeces algunha outra enfermidade na que ocorra así?
- É importante que Súper Pepo o conte á súa cuadrilla? Por que?
- Creedes que se non traballasen todo o grupo en equipo conseguisen facer o musical?
- Algunha vez pásavos como a Lucas, que vos dá vergoña facer algo? Por que Lucas decide, ao final, participar no musical?
- Que aprendemos dos personaxes desta historia?
- A que súper vilán identificades nesta historia a pesar de non aparecer directamente nela? Xustificádeo.

O MUSICAL

Onte tivemos unha función no cole que foi en grao sumo emocionante. Ningún dos meus amigos do barrio ten no seu cole un salón de actos tan grande como o noso. O primeiro día que nos subimos ao escenario para ensaiar o noso Musical asustámonos un pouco ao ver todas esas filas de butacas baleiras diante de nós. Iamos ter que traballar moito para encher a sala. Así o fixemos e cando chegou a función todas as entradas estaban vendidas!

A profe díxonos que non podiamos asomarnos polas cortinas, pero non puidemos resistirnos e fixémolos con moito coidado por un dos laterais do pano.

Todos os nosos compañeiros e compañeiras estaban alí, tamén as nosas familias e os nosos amigos. Estabamos moi nerviosos, pero tamén moi emocionados porque logramos algo importante: axudar a moitas persoas que o necesitaban..., pero vou contar como empezou toda esta aventura fai un par de meses:

Eu xa me deitaba, pero desde a miña habitación oía a radio que a miña mamá tiña acendida. Falaban dun país, Haití, onde unha chea de xente estaba a enfermarse e morrendo polo cólera, unha enfermidade que, segundo dicían, soamente afecta aos máis pobres.

—Non hai dereito —, dixo a miña mamá.

Non podía durmirme porque me viñeron moitas preguntas á cabeza que me deixaron moi preocupado:

Que enfermidade é esa que só afecta os pobres? É que visita os bancos e se tes menos dunha cantidade de diñeiro na túa conta aféctache? Eu tiven medo porque acababa de comprarme un xogo da consola e a miña hucha quedouse sen nada.

E por que mamá dixo “non hai dereito”? Na casa, algunha vez dixéronme que teño obrigacións e dereitos. Eu sempre tento ter máis dereitos, pero nunca pensei que tivese que pedir o dereito a non estar enfermo.

Miña nai!, a ver se entre isto e a hucha baleira vou ter problemas?

Ao día seguinte dediqueime a investigar. Na Academia de Súper heroes temos un lema “ante calquera dúbida, busca información”. O primeiro que descubrín sorprendeume e á vez enfadoume.

Resulta que o cólera xorde onde non hai tubaxes para a auga limpa nin sumidoiros para a sucia. Por iso afecta aos máis pobres!

Pero, ademais, é fácil de curar só se necesita auga limpa! Que medicina tan barata! Como é posible, entón, que haxa tantas persoas enfermas? Aquí se abres a billa sae toda a que queiras.

Púxenme moi triste ao darme conta do inxusto que era todo. As persoas máis pobres enferman porque viven en lugares sen auga potable e sen sumidoiros.

E o dos dereitos? Descubrí, entón, que as cousas máis importantes como a saúde, a comida ou o poder ir á escola non as temos todos os nenos e nenas desde que nacemos.

Cando ensinei a información aos meus compañeiros e conteilles o de Haití e o cólera, non llo podían crer.

Estaba connosco Sandra, a irmá maior de Emma, e díxonos:

—Vivimos nun mundo inxusto no que moitas persoas non teñen nin os dereitos máis elementais.

—E que podemos facer nós? —preguntei.

Emma, que é moi impulsiva, dixo enseguida:

—Temos que ir a Haití!

Todos a miramos asombrados.

—Emma, temos oito anos, non podemos viaxar ata alí.

—Entón? Ten que haber algunha maneira de poder axudarlles.

Sandra dixo:

—Para iso están as ONG. Poderíamos recadar diñeiro e entregalo para axudar a esas persoas para frear e curar a enfermidade.

—O diñeiro das nosas huchas será suficiente? — preguntei.

—Non —dixo Sandra—. E, ademais, isto ten que sabelo moita xente. Temos que pensar en algo que faga colaborar a moitas persoas.

—Xa o teño! Xa o teño! Un Musical! —dixo Emma. A ela encantáballe bailar e cantar e facíao moi ben desde que era pequena.

A todo o grupo gustoulle moito a idea, así é que enseguida o fomos falar coa profe. Cando lle contamos todo, quedou fitándonos durante un intre moi sorprendida:

—Paréceme unha idea xenial. Podedes facer un Musical con cancións sobre os dereitos dos nenos e as nenas. Eu axudareivos en todo o que necesitedes.

En realidade, a Lucas non lle fixo ningunha graza a idea. É moi tímido. Cando a profe preguntáballe algo en clase sempre se poñía colorado, comezaba a suar e custáballe moito empezar a falar. Imaxínate poñerse a cantar e bailar diante dunha chea de persoas!

Durante a primeira semana de preparativos non vimos a Lucas aparecer ningún día. Ata que unha tarde Lucas pediulle a Emma axuda. Quería que lle acompañase a comprar un agasallo para a súa irmá. Era tan vergoñoso que sabía que se non atopaba o que buscaba na tenda e tiña que pedir axuda ou consello, non ía ser capaz de dicirllo ao dependente.

Emma acompañoulle, pero Lucas tardou tanto en elixir o agasallo que se lles fixo un pouco tarde.

—As sete! Hai unha hora que tería que estar no ensaio! —dixo Emma—. Hoxe era a repartición de papeis e tiñamos que comentar cada un as nosas preferencias.

—Perdoa Emma. Pola miña culpa, ademais de chegar tarde te vas a quedar sen o papel que che gusta.

—Tranquilo, Lucas. O importante é participar no Musical, o papel é o de menos. Mañá vémonos en clase!

Emma marchouse correndo e Lucas quedou pensando no que pasara: Por axudarlle, perdera un papel e el, por un pouco de vergoña, non era capaz de participar nunha función que axudaría a moitas persoas.

Ao día seguinte, Lucas presentouse no ensaio e uniuse ao grupo. Tocoulle un papel de árbore, o que quedaba.

O día da función estaba a tremer, nerviosísimo. Para tranquilizarse pensou que el o estaba pasando mal, pero que o seu non era nada comparado co que sufrían as persoas enfermas en Haití. Elas merecían que se esforzase

en superar os seus medos.

Ao terminar aplaudíronnos durante dez minutos sen parar!, pero, cando a profe anunciou o total do diñeiro recadado, foi cando se escoitou o aplauso máis forte. Todos os que estabamos alí sentiámonos moi orgullosos do que conseguimos. O esforzo mereceu a pena.

E Lucas ensinounos que, os auténticos Súper heroes, non son os que nunca teñen medo, senón os que, como el, enfróntanse ao medo para axudar aos demais.